

Hullámozás

A kicsi emlékmű előtt letérdelt, és összefonta a kezét. Nem imára, meg semmi, inkább csak úgy pihentetéképpen, hogy tegye valahova a karjait, ha már ott lógnak a válláról tehetetlen. A kettétört szív közepén a cikkcakkosan kialakított repedésen át látszott, hogy a fű kezdi benőni a talapzatot. Nem volt forgalom, ezért nem lépett át a szalagkorláton, mivel amúgy sem maradt hely a korlát meg az emlékmű vagy inkább jel közé odaállni, annyira közel volt. Leguggolt, és a korlát alatt átnyúlva beleállította a jobb oldali betonvázába a virágot, aztán felgyenesedett, meggyújtotta a mécset a gyufával, rárakta a bádofedelelet, és óvatosan feltette a szív tetején kialakított mélyedésbe. A bal oldali váza és a másik kis mélyedés még üresen állt. Úgy húzta vissza a kezét, hogy sokáig rajtafelejtette közben az ujjait a hideg márványon. Olyan kevés különbség volt a két évszám között. Olyan nagyon kevés.

Az út mentén burjánzó, zsírosan kitelt mezők zúgtak a délutáni meleg szélben. Minden irányban nyurga fasor zárta a horizontot, jó messze bent a parcellák végein. A kék eget a nyugati fény narancsosan áztatta át. Madarak csicseregtek, bogarak zümmögtek, duruzsolt a világ. Végül csak átlépett a korlát felett, és megtépkedte a fűvet hátul a betonalap körül. Dehát igazából mindegy volt. Csak a mostnak szólt. Talán egypár napnak.

Visszafelé azért átment az úttest túloldalára. Valamivel följebb elhaladt a másik, egyszerű fekete tömb mellett, ami jóval a korláton kívül állt, még az útpadkán is túl, de csak úgy menetközben pillantott oda. Porlepte, száraz, ki tudja, mikori virág a vázában. Gyertya vagy mécses sehol. Egy magányos, fekete kő, ami még aznap se jutott eszébe senkinek.

Végül mégis megállt, amikor meghallotta az autót. A háta mögül jött, a másik sávban. A világosszürke aszfalt széles, nagy ívben kanyarodott a szalagkorlátnak a fényben szinte világító csíkjai között. Azért kelt akkora hang, mert két jármű is jött, csak akkor látta, amikor közelebb értek, s a hátsó előzésbe kezdett. Az akármennyire is enyhe, de mégiscsak kanyarban. Úgy repesztett el Talló mellett, hogy meglibbent rajta a ruhája. Azután meglibbent újra az immár lehagyott huzatjától is. Elnézett utánuk, ahogy repesztve eltűnnek a következő, éles kanyar mögött, amerre ő is tartott. Akkor mégis odafordult a fekete kőhöz, mint akinek erről az egészről eszébe jutott valami. Még sokáig hallatszott a dübörgő motorok robaja, és érződött a benzinszag.

A kocsit a csatorna partján hagyta a híd előtt. A fűben látszott, hogy mások is meg-megálltak ott a töltés tetején, éppen a gát koronáján futó földút mellett. Az autót másikkal a tujasorban elbújt lelakatolt gátórház némán figyelt. Mögötte három birka legelészett a töltés oldalán meg a tetején. Talló fellépett a hídra, a keskeny, magas járdára, rágyújtott, odakönyökölt a vaskorlátra. Lent alatta,

a nagy meder mélységes mélyén a sekély vizet teljesen ellepte az a sötétzöld nyálka, amitől az egész inkább posványnak tűnt. A szaga odáig érződött. A puszta közepén nagy fekete vájatként futott végig a csatorna, de hogy merről hozta és merre vitte a vizet, nem lehetett megmondani a lepedéktől. Úgy tűnt, nem mozdul egyáltalán. Valahol messzebb hosszú hodályok sötétlettek a töltés alatti napverte lapályon, előttük kiszáradt kutat hirdetett a gém szálkás, fekete T-je. Az egész fölött a kék hegyek, de már a folyó túlsó partján, amit ez a csatorna kötött össze minden bizonnyal valamelyik másikkal. Vagy ki tudja, mivel.

A csatorna mellett egy magányos utca kőhajtásnyira futott ki az útig. A település nevét ugyan tábla hirdette, Talló elment mellette, visszajött mellette, de se odébról, se visszábbról, se lentről, se fentről a hídról nem látott folytatást. Ez az egyetlen sor nyúlt odáig a pusztaságban a kockaházaival, az ablakokba rakott muskátlisládáival, a virágos udvaraival. Ha volt egyáltalán több utcája, a fészkes fene másik végén lehetett. De kurvára utálok ezt a kibaszott alföldet, dörmögte oda maga elé Talló a semmibe.

Elővette a telefonját. A legutóbbi üzeneténél még mindig üresen állt a kör, nem tudta továbbítani a készülék, mert nem talált jelet. Rábökött az ujjával megint, és akkor megjelent a „küldés” felirat. Aztán a zümmögéstől úgy megijedt, hogy majdnem kiejtette a kezéből, bele a mederbe, ahogy a biciklisek hirtelen kifordultak a bozót között rejtőző túloldali kanyarból, és átzúgtak a hídon a háta mögött. A töltésről lefelé még gyorsítottak is, és egy-kettőre eltűntek a másik kanyarban, amelyik felől ő gyalogolt vissza a kocsijához az imént.

Kikanyarodott az autóval, és megfordult a híd torkolatában. Lassan ereszkedett le róla, aztán a kanyaron túl elgurult a két fekete jel között. Kinézett balra, jobbját elvette a kormányról, összeszorított mutató- és középső ujjai hegyére csókot nyomott, kitolta a lehúzott ablakon a karját, felmutatta az ujjait a törött szívnek. Behúzta a kezét és megtörülte a szemét a szemüvege alatt.

Mikor a négyes kereszteződéshez ért, lefordult a főútról. A jelzőtáblán ugyanannak a településnek a neve állt, amelyiké a csatorna melletti utca elején is, de falun erre sem haladt át. Talán ha tovább hajt. A keskenyebb és szakadozottabb bitumenútról azonban letért ott, ahol a kompot jelezte a kézzel festett tábla a kereszteződéstől jó öt kilométernyire. Akkor mindjárt felért a gátra, ahol egészen szűk, egysávos út vezetett tovább. Ez már egy másik gát volt, bal kézre a fák mögött a rendes folyónak kellett lennie, csak még nem látszott. A visszapillantóban megint bicajosok. Vagy ugyanazok, vagy nem, más lehetőség nincsen, mondta magában. Amikor felhajtott, tábla jelezte, hogy a nemzetközi kerékpárútra ért.

Éppenséggel gyorsabban tekertek, mint ahogy ő ment, mivel betartotta a sebességkorlátot, és ezért csak kettesben gurult. Aztán még ki is kellett állnia az egyik direkt arra kialakított kicsi öbölbe, hogy elengedje a szemből érkező autót, máskülönben nem fértek el egymás mellett, csak ha bevárta egyik a másikat. Mikor a lehajtóhoz ért a kikötőnél, akkor fogtak bele, hogy leelözzék. Van vér a pucátokban, mondta ki hangosan Talló. Olyan közel siklottak el az oldalához, hogy szinte hallani vélte, mikor végigcsikarják. Hiába indexelt, balról kerülték, de nem mert fékezni se, mivel mögötte is jöttek. Aztán eltelt az a pár másodperc, ameddig az egész tartott, és nem lett semmi baj sem. Azért azalatt végig

káromkodott az ijedtség miatt magában Talló. Vissza kellett valamennyire akkor már tolatnia.

A kompállomás mellett kitágult a part. Az autót otthagyta a négyzetekre hasadozott betonparkolóban, kivette a táskáját meg az összetekert hálózszakot a csomagtartóból, és az ártéri üdülőtelep utcácskáin elsétált a vállalat vendégházáig. A lábakon álló deszka- meg még inkább farostlemez-bodegának szerencsére másik vendége nem volt. A sivár helyet az irodákból kiszuperált bútorokkal rendezték be, ki tudja mióta ette itt a por meg az idő az ülő- meg a fekvőalkalmatosságokat, de az biztos, hogy előtte valahol máshol már nagyon sokáig. Sújtó, száraz fülledtség zuhant Tallóra, amint belépett. Körüljárta a szobákat, és amelyiknek az ablakán kevésbé szakadozottnak találta a szúnyoghálót, abban lepakolt.

Az udvaron megnyitotta a fagycsapot, és akkor már odafent sem csak szöröcsögött a mosdó. Sokáig sárga meg barna víz jött. Talló nézte, nézte, nézte, mielőtt nagy óvatosan alátartotta a kezét. Átöltözött, rövidnadrágot, pólót vett fel, aztán elment a büféhez. Melegszendvicset kért, amiből semmit nem érzett, csak a ketchupot, meg hogy a pirítós felsebezte az ínyét. Míg várt a megpörkölődött fa- meg nádszagban, többször is megpróbálta elküldeni az üzeneteit. Aztán kétliteres kannásbort vett műanyag flakonban, és azzal visszament a nyaralóhoz. Leült a lépcsőn, hogy kilásson a folyó fele, és ott kezdett inni. Csapkodta a szúnyogokat a csupasz lába száráról.

Valahol zene szólt, valahol meg egy udvaron sütögettek. Suhogott a komp kifeszült huzalja odébb, dohogott a motorja a vízben. Az árnyékot adó összefüggő lombosítás susogott a folyó felől kelő meleg szellőben. Talló újraindította a telefonját. Volt, hogy az segített a hálózatra csatlakozni.

Később lement a partra fürdőnadrágban és papucsban. A borból még maradt valamennyi. Törülközőt nem vitt magával, úgyhogy csak beállt a vízbe mindjárt a szélén, ahol bokáig ért. Kutyahideg volt, de annyit kibírt. Talán ezért, meg a hétköznapi este miatt, meg hogy még a vakáció is éppen csak kitört, nem volt tömegnyomor. Álltában többször elnézett a szállása felé, ahol a lépcső tetején ott árválkodott a palack. Ő meg itt árválkodott. Már a komp se járt.

A vízben kikerült a lombok alól, a hullámokon csúszkáló naplementét onnan látta az égen is. Máshol, ahol a fény nem érte, a víz sötéten hömpölygött a lába körül. Ha a túlsó partot nézte, azt hihette, hogy a vadonban van. Mármint ha nem az ottani kikötőt nézte, hanem valamerre a másik irányba. Hirtelen az visszhangzott a fejében, hogy mennyire üreges ez az este. Utánanézett a szónak, de már nem érthette meg pontosabban, mert mást énekeltek. Üreges, üreges este, micsoda hülyeség. Biztos nem is ezt mondták, mondta magában. Aztán meg azt, dehát ez tényleg az.

Visszament az üreg belsejébe, a nyaraló elé, és addigra lement a nap és besötétedett. Ott ült a borral, cigarettázva, a csukott ajtóra nézett, és akkor már az a szó visszhangzott a fejében, hogy kényelmetlenség.

Azután mégis reggel lett, és Talló felült az ágyon és mindjárt egy nagyot tüsszentett. A halántékához kapott fájdalmas arccal, és sokáig úgy maradt, hiába dörzsölte. A nyelvével az ajkát nyalogatta, míg ki nem tapogatta az ágya mellett

valahol a szódavíz. Lezuhanyozott, kivárva a krákogás meg a szörcsögés meg a nyomokban kilövellő sárszínű lé spriccelésének a végét. Fogat mosott, és hosszan köpködött. Azután nemsokára megint vakarózhatnékja támadt a portól. Beképelem, mondta magában. Megint kezdem.

A büfében nagyon híg volt a kávé és nagyon forró és nagyon kevés, és nagyon hangosan szólt a rádió. Sokáig lötykölte a kis papírpoharat, míg kortyolgatott, többször is odafordult a pulthoz, de végül nem szólt semmit. Azután lekapcsolták vagy lehalkították a rádiót, és mindjárt csak a komp duruzsolása hallatszott, mert az már bőven járt. Tíz óra volt. A letámasztott biciklik pecásokról árulkodtak. Ezek nem olyan biciklik voltak, amilyenekkel itt a gáton száguldoznak.

A rossz kávé után beült az autóba, és kihajtott az üdülőtelepről. Most őt engedte el egy szemből érkező kocsi. Közben többször is villantott a reflektorával, de Talló akkor is betartotta a sebességhatárt. A férfi a kormány mögül mutogatott, amikor a közelébe ért. Talló oda se nézett, csak a szeme sarkából látta a kézmozdulatokat.

Lehajtott a töltésről, azután a nagy útkereszteződésen nyílegyenesen átvágott. Elnézett jobb felé, a törött szív irányába, indexelt is, de aztán odapillantott a műszerfalon az órára, és kikapcsolta az irányjelzőt. Hosszú, kanyargós út vezetett többnyire fák között a legközelebbi településig. És még ott is sokáig tekergett, mire a házhoz ért. Még le sem állította a motort, egyből látta, hogy azok már várták.

Hátrakerült gyorsan, és előszedte a csomagtartóból a két tasakot az ajándékokkal, és úgy nézett fel a kapu felé, ahová az asszony már odaért, a férfi meg a kerekesszékeivel megállt a járdán egy kicsivel előtte, hogy Talló bejöhessen. Szervusztok, köszönt előre, és szélesen rájuk mosolygott.

A gyepet nyírták, de rendes fű csak foltokban látszott közte, a nagyját mindenféle gaz tette ki. A sövénysor teteje kiegészített, vagy megtámadta valami tébolyult rovarhorda. Lonkák a teraszon kínálták helytel, már odakészítették a süteményt meg az üdítőt meg friss gyümölcsöket a kertből még ebéd előttre, Talló pedig gyorsan kért egy kávé. Tudom, a legnagyobb bögrénkbe, és cukor nélkül, bólintott Anna, és eltűnt a házban. Helyette odajött a macska, és kíváncsian méregette Tallót, mintha nem tudná eldönteni, felismeri-e, vagy sem, és ha igen, akkor legutóbb hogy is volt vele.

A tágas terasz sötétbarnára festett deszkamennyezete alatt jó hűvös volt. Huzat járt. Parkosított udvar, vagy talán kert vette körül mindenféle dús növényekkel. Az egész fölött szikrázóan kék ég, amerre csak a tető alól kilátott. Hát eltelt egy év megint, mondta Szilárd, amikor magukra maradtak. Hogy vagy, mi van veled? Talló mosolyogva vállat vont, és az ajkát lebiggyesztette, én már évek óta ugyanúgy vagyok mindig. A magányos emberrel nem történik semmi. Megvagyok. Inkább te mesélj, mi van a gyerekekkel? Aztán a választ meg se várva tovább kérdezett. Megkaptátok az üzeneteimet? Vacakol a net a telefonomon. Kinek írtál, Annának vagy nekem? Írtam én mindkettőtöknek, de nem tudom, átjött-e. Tegnap én nem láttam, most meg bent maradt a telefonom. Majd ha kijön Anna. Mondani, mondjuk, nem mondta.

Szilárd kicsit hallgatott, azután a kezével a kerekesszék karfáján kezdett dobolni. Voltak a parton? Tudtál pihenni? Attól, amennyien voltak, attól igen. Szű-

nyog? Na az van. Meg mocsok abban a házban. Dehát ezek a helyek mind ilyenek. Sajnálom, hogy rossz éjszakád volt, mondta Szilárd. Hát sokkal jobb semmiképp se lehetett volna. Tudod, milyen ez. Szilárd bólogatott, de aztán azt mondta, annyira azért nem tudom. Talló ránézett és csöndesen felelt, van neked elegendő így is. Ne panaszkodjunk, vontta meg a vállát egy idő után Szilárd. Ne bizony, tért vissza akkor Anna is, és másféle kedvet hozott mindjárt magával. Vigyorgott, Talló azt vette észre először, csak utána az óriási bögrét a kezében, amelyet színültig töltött kávéval. Voálááááá, mondta hosszan elnyújtva Anna, és olyan fejet vágott, akár a cirkuszi bohócok, és viccesen pukedlizett. Ó na, tátotta el a száját Talló. Kézivödör, mondta Szilárd. Beszerezve direkt a kedves vendégnek, tette hozzá Anna, és akkor már mind a ketten nevettek, és velük nevetett Talló is, ahogy elvette a kezéből.

A lányok?, kérdezte kicsit később Talló. Egyik erre, másik arra, egyházi tábor, erdélyi csavargás a barátokkal, élük az életüket, felelte Anna. A nyaraláshoz úgyis magukban szoktak hozzá ez alatt a hét év alatt, ha jól akarták érezni magukat, mondta Szilárd. Ne beszélj, voltunk együtt is azóta, csóválta a fejét Anna. Hát voltunk, igaz, egyszer, húzta el a száját Szilárd, de az olyanra is sikeredett, hogy utána nem erőltettük. Ezzel nehéz ellazulni, fordult Tallóhoz, és megpaskolta a széke kerekét, és lehetetlen meglepedkezni róla. Főleg, ha nem is akarjuk, csak átadjuk magunkat a mélabúnak, emelte fel a hangját direkt színpadiasan Anna, és felállt, hogy az ebédre nézzen.

Amikor eltűnt a házban, Szilárd azt mondta Tallónak halkán, bocsánatkérő mosollyal, kicsit makacs és szigorú a feleségem. Szerintem te vagy a szigorú, ő meg pont azon van, hogy ne legyél. Akkor is makacs, mondta megint Szilárd. Neked még legalább van, mondta végül Talló. Szilárd ránézett, kinyitotta a száját és becsukta, aztán a felesége után nézett, az üres ajtónyílásba, és megint kinyitotta a száját, de megint becsukta.

Az ételt is ott találta fel az asszony. Akkor már el kellett zavarni a macskát, úgyhogy abbahagyta a nyávogást, csak csöndesen végigfeküdt a terasz kövén és tisztálkodni kezdett. Evés után viszont azonnal felugrott Szilárd ölébe. Látod, ő lesz az egyetlen, aki marad, mondta Szilárd, mikor megint maguk lettek ketten, mert Anna behordta a tányérokat. Dehogy ő lesz, ingatta a fejét Talló, te sose leszel egyedül. Nem vagy szerencsés fickó, én tudom. Mert ez pusztán szerencsétlenség, hogy akkor éppen arra jártál. De hogy szeretnek és nem vagy egyedül, az nem szerencse kérdése. Erről nem tehetsz, mutatott a székre, amikor látta, hogy Szilárd a homlokát ráncolja, arról meg igen. De pedig tehet az ember mindenről, mondta Szilárd. Azután azt, ne haragudj, nem úgy gondoltam. Te tényleg nem tehetél róla. Ti nem tehetetek. Nincsen már olyan, hogy mi, rázta meg a fejét Talló, és feltolta az ujja hegyével a szemüvegét az orrnyergén, azután alá is nyúlt.

Már megint ez a depi, fiúk?, jött ki az ajtón akkor Anna. Fogadjunk, hogy a jó hírt meg nem is mondtad el, fordult oda a férjéhez. Milyen jó hír, na? Ne kíméljete! nézett egyikről a másikra Talló. Szilárd viszont csak lesütötte a szemét és a homlokát ráncolta, úgyhogy végül a felesége válaszolt. Megnyertük a pert a kórház ellen. Na végreeee!, nyújtotta el a végét Talló. Teljesen vége, kész, jogerős, s minden? Anna bólogatott. Még fel se fogtuk, nemhogy el tudnánk hinni, de igen. És akkor?, csattant fel végül Szilárd, nem fogok tőle újra járni. Talló látta,

ahogy Anna tekintete elborult, és nyitotta a száját, de ő megelőzte, a lányokra gondolj, Szilárd! A jövőjükre. A lakás, amire te már nem tudtál dolgozni nekik. Meg az ilyen szar szemetek lelkiismeretére, mint az enyim. Szilárd ránézett, de becsukta a száját, és elfordult valahova. A macska leugrott az öléből. Akkor annak nézett legalább utána.

A délutáni kávét itták, amikor Talló rákérdezett az üzeneteire Annánál is. Nem tudom, felelte a nő, nem láttam. Kavargatta kicsit a kávéját, megfújta, kavargatta megint. Ja, de tudom, megjött az, csak. Lötykölte kicsit a kezében. Csak akkor kötöztem át Szilárdot, aztán meg elfelejtettem. Engem?, nézett fel Szilárd. Igen. Téged. Ja, igen, tényleg, persze, mondta Szilárd. Ugyis itt vagy, mi meg úgyis vártunk, fordult aztán gyorsan Tallóhoz. Na igen, bólintott rá ő. Ez ilyen vendégvárás időszak nektek, igaz-e? Anna köhentett, Szilárd meg zavartan mosolygott, ennyi történik velünk egész nyáron, felelte. De ez az ennyi aztán egyszerre sok is, ugye? Egyik vendég a másik után, ingatta a fejét Talló. Mi örülünk, hogy így van, vont a vállát Szilárd. Na persze nem úgy, tette hozzá aztán, ne kelljen magyarázzam. Nem is kell, mondta Talló, de Szilárd folytatta. A szerencsétlenségben a szerencse. Az emberi dolgok.

És Andival gyakran leveleztek még, Anna? Szilárd úgy hallgatott el, mintha meg se szólalt volna. Anna felállt, hogy összeszedje a kiürült csészéket meg a nagy bögrét. Szoktunk, igen, válaszolta félvállról, mikor milyen gyakran. Talló fészkelődni kezdett, és beharapta az ajkát. Elnézett Anna után, többször nyitotta a száját, de végül nem mondott semmit, mert még azelőtt eltűnt az ajtóban. Mint aki tudta.

Ne csináld, mondta Szilárd. Mit ne csináljak? Egyszerűen csak, nem tudta befejezni. Csak ne, kezdte aztán újra, de megint befejezés nélkül. Végül azt mondta, nem tudom, mindegy, ne haragudj. Már voltak itt?, kérdezte kicsit később Talló. Nem, felelte Szilárd, és nem mondta tovább. Aztán hogy Talló le nem vette róla a tekintetét, azt mondta, vacsorára jönnek majd. Én, nyelt egy nagyot Talló, és csak nagyon nehezen mondta tovább, én a kislánnyal együtt is visszafo-gadnám. Ugyanúgy szeretném őt is, mint a sajátomat szerettem. Megtörülte a szemét a szemüvege alatt. Ne csináld, kérte megint Szilárd, és ha valaki látja, azt mondja, ez nagyon fáj neki. Talló megint megtörülte a szemét. Nem fogom neki megmondani, mondta Szilárd megrendült hangon. Te is tudod, hogy én illet nem mondhatok. Tudom, mondta végül Talló, és nagy levegőt vett. Igazad van, persze, hogy tudom.

Amikor leparkolta az autót a töltés alatt a hídnál, tiszta volt az ég. Mire a törött szívtől visszaért, beborult a messzi távolban. A híd magasából látta odalent a síkságon a feléje száguldó felhők árnyékát végigcsúszni. A szelet már akkor érezte, mikor az úttesten gyalogolt. Persze az előző nap gyújtott mécse addigra kialudt. Más még nem gyújtott és nem helyezett el virágot sem ott. Egy kicsit megint elálldogált az út szélén.

A kapu előtt ült a kocsi, az utca másik oldalán a Lonka-házat figyelve, mikor az eső lezúdult. A cseppek bepetyyezték a szélvédőt. Nem indította be a motort az ablaktörő kedvéért, de így is kilátott. Azután az eső elment, és azután visszajött még egyszer.

Mire a törött szívhez megint elért, már ott volt a mécs és a virág. Lelassított az autóval, úgy nézett oda. Utána gyorsított. A töltésig nem látott parkoló járművet sehol, úgyhogy még alatta, a sehovába tartó falunyúlvány elején megfordult.

A Lonkáék utcájába végül nem kanyarodott be. Indexelt ugyan, és neki is fogott, hogy letérjen. Aztán helyette mégis inkább csak megállt, egy kicsit várt, aztán visszaindexelt a forgalomba.

A kompállomás előtt a gáton félrehúzódott a szemből érkező autónak. Míg ott várakozott, a mögötte tekerő biciklisek beérték. Azok vagy nem vették az adást a közlekedési rendről, vagy magasról tettek rá. Talán abban bízva, hogy ez a nemzetközi kerékpárút-dolog magasabb rendű a ráterelt autós közlekedésnél is. Még csak a bolyból se váltak szét, úgy tekertek tovább lassítás nélkül szemközt a kocsival. Az elkezdte nyomni a dudát, de hát nyomhatta. Azután ki is ordított, hogy a kurva anyátokat! Azután gázt adott.

A bicikli a biciklijével együtt Talló kocsijának vágódott, felpattant a motorháztetőre, azután lecsúszott vagy lezuhant róla. Az egész pár másodperc alatt történt. Mire Talló magához tért, az autós elhajtott. A biciklisek megfordultak, bár az elől haladók nem vették észre, hátul mi történt. Akik kitalálták ezt az egészet, szitkozódott szíszegve Talló. A szíve a torkában dobogott. Kipattant a kocsiból, hogy a földre került bringáshoz szaladhasson.

A bicikli a kocsi előtt hevert, de a fickó ahogy átcsúszott a motorháztetőn, a túloldalt lebecskázott a gát oldalán. Talló a szeme sarkából látta, hogy legalább még egy másik is elesett, akit körülvettek a társai. Úgy sietett le a töltésen oldalazva, hogy a kocsijára rá se nézett, lett-e vele valami.

Nem kell segíteni, mondta a férfi, Nem kell, ismételte, és felállt. Sisak, térdvédő, könyökvédő, csuklószorító, napszemüveg, komoly felszerelés rajta. Talló azt mondta magában, hogy biztos a felsője alatt is viselhet valamit, ami védi a gerincét, meg úgy egyáltalán a felsőtestét. A kurva anyját az ilyeneknek, mondta a férfi. Eltolta magától Tallót, mikor segíteni próbált. Mi van a bringámmal?, kérdezte, vagy inkább csak úgy dünyögte. Odafejt van, mondta Talló. Elsőre visszacsúszott a tag a töltésről, és fájdalmas arcot vágott, de amikor Talló segíteni próbált, még rá is förmedt, hogy hagyjon!

Mire fölkapaszkodtak, visszaért az élcsapat is. Az egyik odalépett Tallóhoz, amint meglátta, és már emelte is a karját, hogy orrbavágja, de a többiek rákiáltottak, és odaálltak Talló meg a férfi közé. Dulakodás támadt, kicsit egymást is lökdösték, és szitkokat szórtak Tallóra, mire mindegyik felfogta, hogy neki semmi köze ehhez az egészhez. Ha felfogták.

A kocsijának az eleje több helyen megsérült. Apró horpadások meg egy csikarás marása. Úgy állt be a kompállomás parkolójába, hogy a fara legyen kifelé, így legalább nem látta. A part most egészen elsárosodott a nagy zuhé után, törött ágak heverték a pocsolyákban meg mindenfelé, levelestől, ahogy a szél beletépett a fába. Sújtó ereje volt a levegőnek, mint ahová a vihar még majd visszatér. Ennek ellenére a part szinte tele volt.

A biciklisekről kiderült, hogy ők is csak erre a telepre tartottak, pár házzal odébb cuccoltak le. Azért is tudott végül is hamar visszaérni az eleje. És miután tisztázták a félreértést, nem győztek elnézést kérni. Mármint némelyik. Talán a

fele akkor is azt gondolta, hogy egyik autós olyan, mint a másik. Ami nyilván addig tart, amíg hazaérve ők is vissza nem ülnek a kormány mögé. Mert az úgy már mindjárt más akkor, mondta magában az egészre Talló, mikor végre egyedül maradt a nyaralóban.

A farostlemez mennyezet egy helyütt beengedte az esőt. Szerencsére a középső, legnagyobb teremben, ami az étkező meg a társasági helyiség lehetett, bár Talló nem nézte végig az egész házat. Megelégedett azzal, hogy az ő szobájában nem. Akkor is érezte mindenhol a mocsárszagot, vagy a felázott farostlemez bűzét, vagy valami ilyesmit, és össze tudta rakni, hogy egy újabb zuhénál mi jöhet még. Már csak ez az éjszaka van, mondta ki hangosan az ágy szélén üldögélve.

Pittyent a telefonja. Nem nézte meg. Még pittyent ugyanúgy vagy kettőt, mire elővette. Felvillantotta a képernyőt, de aztán le is zárta. Odébb lökte az ágyon. Aztán is pittyegett még, de hiába. Helyette inkább elment lezuhanyozni, és aztán felvette az előző este is viselt könnyű ruháját.

Odakint zene szólt és megint sütögetés füstje és a sütögetők lárma. Sokkal hangosabb lett az üdülőtelep, mint az előző nap volt. A vízben is üldögéltek meg álldogáltak ott a part közelében. Egyik-másik jobban beúszott. Talló nem nagyon nézett szét, de hát el tudta volna mondani úgy is, kiből áll most ez a közönség. Legalábbis a nagyja.

Már visszafelé tartott az üveg borával, egy újabb száj- meg torokcsikaró szendvicshez semmi kedve nem volt, amikor megszólították, hogy üljön oda közejük, ne legyen magában. Megköszönte, hogy majd meglátja. Visszasétált a házhoz. De végül a lépcsőn se ment fel. Odaballagott a biciklisek szállásához, a szemével megkereste azt, amelyik az előbb odahívta és melléje ült. A bort beadta a közösbe. Azt aztán viszont se látta, de kapott helyette sört meg csöpögtetett kenyeret sült kolbásszal, mivel szalonnát meg debreceni párost tartottak a tűz fölé nyársra szúrva. Sört többet kapott, mint kenyeret.

Régebben én is sokat bicikliztem, mesélte ott üldögélve, míg volt kivel. Ismerem erre is a járást. Tekertél erre is? Tekertünk. Soha többé nem fogok. Pedig ez jó út, mondta az egyik bringás. Csak hát rohadékság, hogy felhozzák ide az autósokat. Itt jó, bólintott rá Talló, de odalent, mondta tovább, a falvak között is van egy úthálózat. Bicikliknek, úgy értem. Egy igazán szemét biciklisút. Eleve keskenynek építették, mikor még itt a téeszek akartak gondoskodni arról, hogy a fejjasszonyok a hodályokhoz kitekerhessenek. Ezt most csak úgy mondom ugyan, de tényleg olyasmi lehetett. Azóta se foglalkozott senki aztán az egészszel, mióta téesz nincs, azóta nincs gazdája. Csak az egymásra mutogatás megy. Most egy az, hogy szeletekre hasadozott és dobál. Egy másik az, hogy ahol településen megy át, ugyanez a betoncsík a járda is. A harmadik, hogy a falvakon kívül teljesen benőtték a fák, amelyek elválasztják az autóúttól. Nem lehet elférni a belógó ágaiktól. De az útra végig ki van téve a tiltótábla a bringásoknak. Aztán mikor a gyerekek bringatúrát terveznek, akkor látják, hogy a térképek meg a megyei tájékoztatók itt bicikliútról beszélnek, és hogy ez milyen minőségű út, arról persze hallgatnak. Úgyhogy nyugodtan jöhetnek erre. Aztán majd itt helyben szembesülnek vele, hogyha jót akarnak, akkor az autóúton kell menniük. Nincs itt nagy forgalom, nem?, kérdezte az egyik fickó. Na itt jön az, hogy nincs. Ezért egy csomóan, ilyen környékbeli takony kölykök meg kijönnek ide a

pusztába gyorsulósosát játszani meg az agyukat csinálni. Közben vadulnak, marháskodnak, egymást cukkolják, isznak. A, mindegy is, legyintett egy nagyot a levegőbe Talló és abbahagyta. Rohadék dolog, amikor az autós a biciklisre nyomul, mondta, mire valaki megölelte a vállánál. Épp ezért kell megbecsülnünk a rendes sofőröket. A kezébe nyomtak egy üveget megint, ő meg jól meghúzta.

Sokkal később, már majdnem elbólintott a tűznél, elővette a telefonját, és belelapozott az üzenetekbe. Lapozott, olvasott, olvasott tovább. Felállt, és köszönés nélkül visszament a vállalati nyaralóba. Felmarkolta a kocsikulcsot. Tizenegy óra felé járt, de most élet volt a parton és a vízben az ő társaságán kívül is. Ezt teszi a péntek, mondta magában.

A kocsinál kivette a sofőroldali ajtó rekeszéből a palack vizet és beleivott, aztán a langyos lé nagyját az arcára locsolta. Akkor tisztult ki a füléből a zsbongás, de később aztán megint sokáig hallotta. Beszállt, és gyújtást adott, és kifordult a kompállomás parkolójából.

Néptelen sötét úton hajtott el, és épp csak az utolsó pillanatban fordult oda a szívhez. Átment a hídon, és néhány kanyar után beért a következő településre. Az jó hosszan nyúlt el az út mellett, és csak a temető meg a kicsi, mesterséges horgászto választotta el a szomszédos kisvárostól.

Talló egyből nevetségesnek érezte, amikor azt mondta magában, főtca, de hát mégiscsak valami olyasmi volt az a néhány kivilágított, hosszú és lapos épülettel meg az előttük cigizgető és iszogató meg beszélgető gimnazista korúval teli útszakasz a vasútállomás körül a kisvárosban. Az egyetlen emeletes épületen egyedül a Panzió felirat világított, de se a recepción, se a felső szinten semmi fény. Leparkolt, kiszíjazta magát, kiszállt. A bulizók a túloldalon rá se bagóztak. Mögöttük egy réGINEK tűnő házban mély basszus lüktetett, ugyanannak a fekete tere festett ablakát színes fények villózták át bentről.

Az épület előtt álló autók közül az egyikben ültek valakik. Vagy nem ültek, de benne voltak mindenképp. Pont amellet parkolt az egyetlen olyan autó, amelyben gyerekülést szíjaztak az utastér hátuljába. Talló addig állt ott, hol a kocsi, hol a panzió fele leselkedve, amíg a másik kocsi ki nem szállt egy magas, erős testalkatú fiatal srác. Mi a kurva anyádat kukkolsz, majom?, köpte oda Tallónak, recskázol, vagy mi van? Talló szó nélkül átsietett az út túlsó oldalára, és úgy került vissza a saját kocsijához. Hirtelen belevillant, hogy nem tudja eldönteni, kitisztult-e már a feje, vagy nem. Amiről végül is tudta, mit jelent.

Még a körforgalomig sem ért el a visszaúton, amikor leintették. A rendőrség épülete meg a felirat rajta persze ki volt világítva. Talló félreállt, és leengedte az ablakot. Na igen, vigyázni kell a gyerekekre, mondta a rendőrnek. Az nem felelt, csak azt mondta, kérem, fújjon bele. Az olyantól én örökre elvenném a jogosítványát, mondta Talló. Soha nem adnám vissza neki. Kérem, fújjon bele, uram, mondta megint a rendőr. Talló kihajolt, de a rendőr hátrébb húzta a szondát, mert felfogta, hogy a szájába akarja venni, pedig nem volt szabad, meg nem is úgy kellett. És akkor Talló is megértette ezt, és egy kicsit eltartotta a fejét, és távolabbról végre belefúj.